

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἑπὰξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

δὲν μπορούσε νὰ ἦνε ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συνέλαβον, ἐξετέλεσαν, ἐμελψαν, ἐτραγοῦνησαν καὶ διευτυπάνισαν χθὲς αἱ Ἀθῆναι. Ἦτο ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν προτέρων φανερόν, καὶ μόνον οἱ διεφθαρμένοι τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν καὶ τὰς ἐλπίδας, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ προέλθωσιν. Ἐὰν ἦτο ἄλλο τὸ ἀποτέλεσμα, αἱ Ἀθῆναι σήμερον θα ἐκηδεύοντο καὶ θὰ ἐθάπτοντο· ἐνῷ αἱ Ἀθῆναι ἐγεννήθισαν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ζῶσι καὶ νὰ τιμωρῶσι τοὺς ἐναγείς καὶ τοὺς ἀσεβεῖς εἰς τὴν δόξαν των, ἡτις εἶνε ὁ ἔρως τοῦ καλοῦ, καὶ εἰς τὴν θρησκείαν των, ἡτις εἶνε ἡ Δημοκρατία. Ὁ ἀγὼν δὲν ἦτο χθὲς δημοκικός· ἦτο ἀγὼν κοινωνικός. Ἐπάλασεν εἰς λαὸς ὁλόκληρος ἐνάντιον μιᾷς ομάδος κεφαλαιούχων καὶ πατροῖδα τὸ χρηματιστήριο. Τὸν λαὸν ἀντεπροσώπευεν ὁ Σοῦτς, τὴν ομάδα ὁ Μελάς. Οἱ ἄλλοι ὑποψήφιοι ἦσαν εἰδὸς κομπάρσων. Ἐν ἡξερναι ποίας διαστάσεις θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἐφετεινὸς ἀγὼν καὶ εἰς ποίαν θὰ ἐρθανε περὶωπὴν, βεβαίως ἤθελον ἀποσυρθῇ ἐγκαίρως· ἀλλὰ ἐξέθεσαν ἑπὰξ τὴν κάλπην καὶ ἡ φιλοτιμία των τοὺς ἠνάγκαζε νὰ τὴν ὑποστηρίξουν. Τὰ δικαιώματα τῆς πρωτεύουσας, τὴν σημαίαν τῆς δημοκρατίας, τὴν τιμὴν τῆς κοινωνίας, τὸν ἐθνισμόν καὶ τὴν φιλοπατοίαν αὐτῆς, τούτων ὅλων ἀντιπρόσωπος ἦτο μόνος ὁ Σοῦτς. Ὁ λαὸς ἔχει ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα εἶνε σοφώτερα τῆς σοφίας τῶν σχολαστικῶν. Οἱ σχολαστικοί, οἱ θεωρητικοί, οἱ μπόρικοι ἐνόμιζον ὅτι τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, ὡς ἐφημερίς ἀνεξάρτητος, ὥφειλε νὰ ὑποστήρξῃ τοὺς κυρίους Φρεαρίτην. Δὲν ἐνόησαν ὅτι τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, ἀφ' ἧς ἰδρῦθη, πολιτικὸν μὲν ἀγῶνα ἔχει τὴν ἐπικρατησιν πολιτικῆς τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος, ἀντὶ τῆς πολιτικῆς τῶν ἰδιαιτέρων συμφερόντων μικρῶν ἢ μεγάλων ομάδων, κοινωνικὸν δὲ ἀγῶνα ἔχει τὸν πόλεμον κατὰ τῶν χρυσοκανθάρων, ὡς προπαρσκειυαζόντων ἐδῶ οἰκονομικὴν ἐπανάστασιν καὶ διὰ τῆς βίας ἀνατρεπόντων τοὺς ὅρους τῆς κοινωνικῆς ἰσορροπίας. Θὰ ἦτο λοιπὸν μωρὸν τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀπέναντι τοῦ ἀπροσδοκίτου τολμήματος τῆς ταξείως αὐτῆς τῶν Μεσιτοπαικτῶν τοῦ νὰ καταλάβουν ἐξ ἐφόδου ἢ μᾶλλον νὰ ἀγοράσουν τὴν δημοκρίαν, ὡς ἀγοράζουν ἐν τῷ Ἀναβρυτηρίῳ παλαιὰ ρεβόλβερ καὶ παλαιὰ βρακιά, ἐὰν δὲν ἀπέβλεπεν ἀμέσως πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φυσικῶς καὶ ἱστορικῶς καὶ

πραγματικῶς ἀντεπροσώπευε τὰ πυκνὰ στρώματα τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας.

Οἱ διδάσκαλοι μπορεῖ νὰ κάμουν συντακτικὰ καὶ εἰσηγήσεις, ἀλλὰ δὲν κάμνουν πολιτικὴν. Ὅταν προκειμένου νὰ ἐκλεχθῇ ἐν Παρισίοις βουλευτὴς μία ἐξοχότης, ὡς ὁ Ρεμουζᾶ, καὶ μία μετριότης, ὡς ὁ Βαροδέ, τίνα ἐπροτίμησεν ὁ πολιτικώτατος Γαμβέττας; Ἐπολέμησε τὸν Ρεμουζᾶ καὶ ἡγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ Βαροδέ. Διότι ὁ Ρεμουζᾶ ἦτο τὸ κόμμα τῶν χλιαρῶν καὶ ὁ Βαροδέ ἦτο ἡ δημοκρατία τοῦ μέλλοντος. Οἱ ἐδῶ σχολαστικοὶ ἤθελον νὰ δελεσθῶμεν ὡς ὑποψήφιον ἐφημερίδος ἀγωνιζομένης ὑπὲρ τοῦ τόπου, καὶ ὅχι ὑπὲρ τῆς σαρκούλας τῆς, ἐκεῖνον δὲν ὑπέδειξε τὸ χλιαρώτερον ἐν τῇ πολιτικῇ κόμῃ, τὸ σχεδὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθῆναις, τὸ κόμμα τῶν ἡμετέρων τοῦ κ. Δεληγιάννη· ἀλλὰ ἡ πρωτεύουσα ἀκούει Δεληγιάννην καὶ ἡ φρίττει ἡ γελᾷ. Διότι ἡ πρωτεύουσα δὲν εἶνε καμμία φιλή ἢ ἀχαρμνὴ ἐπαρχία, ὅπου μπορεῖ καὶ νὰ ἐπιτυχάνουν καὶ ἡμέτεροι, ἡ πρωτεύουσα εἶνε ρωμαλέος Ἡρακλῆς ὅστις εἰς μίαν *φιλικήν* περιπτύξιν ἱποπνίγει, μὲ ἓνα δὲ γρόνθον συντρίβει καὶ κάμνει κομμάτια. Τὸ πρῶτον ἔπαθεν ὁ κ. Φρεαρίτης πρὸς τὸν ἀπενεμήθησαν ὅλοι αἱ τιμαὶ καὶ ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, εὐλαβηθέντος καὶ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνου τὸ ἀγνόν παρελθόν του καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ περιβολὴν, τὸν ἐστέρησεν ὁμως τῆς τιμῆς τῆς ἐκλογῆς, διότι ἡ πρωτεύουσα πολιτεύεται, δὲν φιλολογεῖ οὔτε γραμματολογεῖ.

* *

Ἐπολιτεύθη δὲ ἡ πρωτεύουσα μετὰ φρονήσεως, μετὰ γεν αἰότητος, μετὰ φιλοτιμίας, σχεδὸν μεθ' ἡρωϊσμοῦ. Ὁ κυρίαρχος λαὸς, τὸν ὅποιον κοροϊδεύει καὶ κατεργανεύεται ἡ σημερινὴ *Ἐφημερίς* τοῦ Κορομηλά, ἐδείξε μεγαλοφροσύνην τῆς ὁποίας ἔχρος ἂν εἶχον οἱ κοροϊδεύοντες αὐτὸν θὰ ἦσαν ἄλλοι ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ κα' ἡκοντος αὐτῶν καὶ ὅχι τοιοῦτοι οἰοί εἰσι. Καὶ ἦτό ποτε δυνατόν νὰ διεξαχθῶσιν αἱ ἐκλογαὶ συνταγματικώτερον, ἐν τῷ μεγάλῳ πνεύματι τῆς πρὸς τὴν πατρίδα λατρείας ὅπερ διήκει διὰ τοῦ θεμελιώδους ἡμῶν χάρτου καὶ ὅχι ἐν ταπεινῇ ἐρηνηεῖα ὁποῖαν τοῦ ἔδωσαν οἱ ἐμπειρικοὶ συμφεροντοθῆραι πολιτευταί μας; Βεβαίως διὰ τίνας ἐκ τῶν δημοσιογράφων, τὰ ἀποτελεσματῆς ἐκλογῆς ὑπῆρξε λίαν δυσάρεστον· διότι τὸ νὰ φαίνεται τις εὐάρεστος εἰς τοὺς Χρυσοκαυθάρους ἀναπληροῖ τὴν ἑλλειψιν ἐκατοστῶν συνδρομητῶν. Εἰς τὴν περίστασιν ὁμως αὐτὴν δὲν ἐδείξεν ὁ πολὺς τύπος εἰς τὸν λαόν, ὡς ὡ-

φειλε, τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος· ἀλλ' ὁ λαὸς, ὡς δὲν ὤφειλεν, ἔδειξεν εἰς τὸν πολὺν τύπον τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Ὑπεράνω τοῦ κυριάρχου λαοῦ πέρασε διὰ μαγείας χρυσοῦν σύννεφον ὡς ὁ ἐπικινδυνωδέστερος τῶν πειρασμῶν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔφασκε. Μπορεῖ νὰ διελυθῇ τὸ σύννεφον εἰς χρυσοῦν ψιχάλισμα διὰ μερικoὺς κόλπους, καὶ τώρα ἴσως δυσχερστοῦναι οἱ καλλιωπισταὶ ὅτι ἀντὶ χρυσοῦς βροχῆς θὰ ἔχουν μόνον τὴν ἀθηναϊκὴν σκόνην, ἀλλὰ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ ψιχάλισμα ἔμεινε μόνον τοῦς μυσφοῦς, πολλοὶ δὲ ἀναγκαζθέντες νὰ δεχθῶσι τὸ στίγμα ἐλάφρυναν αὐτὸ κατὰ πολὺ, ἀρνηθέντες νὰ δώσωσι τὴν πωληθεῖσαν ἥδη ψῆφόν των. Καὶ προδόντες τὴν ἀτομικὴν πίστιν δὲν ἐπρόδωσαν τὴν ἐθνικὴν πίστιν.

Εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν λαόν, ὡς εἰς εὐπιστον κόρην τὴν προδοσίαν τῆς τιμῆς διὰ τοῦ χρήματος, ἐπρότειναν οἱ χρυσοκάνθαροι οὐδὲν πλέον, οὐδὲν ἐλαττον, ἀλλ' ἢ νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἐθνικὴν προδοσίαν ἐν τοῖς δημοτικοῖς. Καὶ κατόπιν θὰ ἐξηγόρουζον τὴν προδοσίαν τοῦ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Διὰ τίνος μέσου θὰ ἐξελέγετο ὁ Μελάς ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ χρήματος; Διὰ τί δὲν ἐκαλλιέργει τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρὸ ἐνός, πρὸ δύο, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅπως πράττουσι πάντες οἱ εἰς τὴν πολιτικὴν κατερχόμενοι; Διότι ἐνόμιζεν ἐν τῇ ἀφελείᾳ τοῦ ὁ ἄνθρωπος ὅτι θὰ χύσῃ τῆς παραμοναῖς· ὀλίγαις χιλιάδεις εἰς τὴν ἀγοράν καὶ θὰ πάρῃ τὴν ἐκλογὴν. Ὁ δὲ λαὸς τῷ ἀπῆντησεν ἀκριβῶς διότι ἔχυσε τῆς χιλιάδες αὐταῖς, τὸν κατήντησε νὰ κυλισθῇ ἐντὸς τῆς κάλπης μαζὺ μὲ τὸν Μενιδιάτην!

* * *

Ἐὰν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν κ. Μελά, πλὴν τοῦ κόσμου τῶν Ὁμογενῶν, τοῦ κόσμου τῶν Τραπεζίτων, τοῦ κόσμου τοῦ Χρηματιστηρίου, ὑποστηρίζει καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως δι' ὅλης τῆς ἐπιτροπῆς τῶν πέντε ὑπουργείων, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας ἔδειξε χθὲς δύναμιν ἥτις ἀδύνατον νὰ μὴ φανῇ εὐεργετικὴ εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς πλουτοκρατικῆς δυνάμεως ὑπὸ τῆς ψῆφου τῆς πρωτεύουσας εἶνε γεγονός ὅπερ ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιρρέσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ μέλλοντος. Ἐτήρησε χθὲς ἀνέπαφα εἰς πᾶς χεῖράς του ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτυχῶς ἐπαρχίαι τὰ ἐκλογικὰ του δικαιώματα καὶ τοῦτο σημαίνει πολὺ καὶ θὰ σημανῇ περισσότερο διὰ τὸ μέλλον. Τὰ ἔθνη ἀπειλοῦνται ὅταν ἡ πολιτικὴ δύναμις συγκεντροῦται εἰς χεῖρας ὀλίγων. Ἀλλ' ἐν ὅτῳ ἀμέριστον διαθέτῃ καὶ διαχειρίζεται αὐτὴν ὁ λαὸς, τὰ ἐνστικτὰ τῆς αὐτοσυντηρητικῆς εἶνε τόσο καταβλητικὰ, ὥστε νὰ τὰ διαχειρίζεται πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ. Ἡ νίκη τῆς πρωτεύουσας εἶνε νίκη ἐθνικὴ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Εἶνε τόσο νίκη ἡθικὴ, ὅσον καὶ νίκη ἐθνικὴ. Ὁ χρυσὸς ἐταπεινώθη, ἐταπεινώθη ὁμως καὶ ἡ πλουτοκρατία συνασπισθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Τρικούπη. Κακὸν προμῆνυμα αὐτὸ διὰ τὴν παντοκρατορίαν ἢν ἐξήτησε νὰ στηρίξῃ ἐπὶ τῶν συμφεροντῶν τῶν ὀλίγων. Δυνάτον νὰ παραδίδονται αἱ πρεσβείαι λάφυρα εἰς τὴν συνάληχόν· ἀλλὰ δὲν παραδίδονται καὶ τὰ αἰρετὰ ἀξιώματα, διότι αὐτὰ εἶνε σημαῖαι καὶ σημαῖας δὲν ἐσυνείησε νὰ παραδιδῇ ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας. Οἱ πλανηθέντες, ὡς ἀνοιξῶσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀς ἐξιλεώσωσι τὸ ἐγκλημα των· διότι, μετὰ τὴν νίκην των, νικηταὶ καὶ ἡττηθέντες· ἐσμέν ἀδελφοί. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Μελάς ἀς βαπτίσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν τρομερὰν ἡτταν ἢν ὑπέστη, διότι ἡ ἡττα αὕτη εἶνε ἰκανὴ νὰ τὸν ἐξαγνίσῃ, ἐνῷ ἡ νίκη θὰ τὸν ἐρύπαινε μέχρι συντελείας τοῦ δυνάματος του. Τὸν λυπούμεθα καὶ τοὺς λυπούμεθα, καὶ ἴσως τοὺς παρῃπι-

κράναμεν πέραν τοῦ δέοντος· ἀλλὰ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀληθοῦς δημοσιογράφου εἶνε τὸ σχηματίζειν ἐχθροὺς, καὶ ἡμεῖς ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν ἐντολήν ἢν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ λαοῦ.

Καλιβάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὑψηλότετος ἀμύστακος σχεδὸν νεανίας, μὲ σεμνὸν ἐξωτερικὸν ἀνέλαβε νὰ περιαγάγῃ ἐπὶ τοῦ ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ κ. Τρικούπη πεζοδρομίου τενεκὲν ἡχηρότατον, ἀκτινοβολήσαντα ὅλας τὰς ἡχοῦς τῆς ἐκλογικῆς πρωτεύουσας εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν οὐς τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Αὐρον τὸ ἐσπέρα, τὸ «Ψάθινο Καπέλλο,» ἡ δημοτικὸ-τάτη τῆς θερινῆς αὐτῆς περιόδου κωμῶνία, παρασταθῆσεται ἐν τῷ θ' ἀτρῷ «Ἀπόλλωνος» ὑπὸ τοῦ Ἀλεξαδριανοῦ θιάσου καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ φίλου μας κ. Α. Λεονάρδου, ὑποστηρικτοῦ θερμοῦ τῶν θεάτρων μας διὰ μεταφράσεως κατ' ἐκλογὴν ἔργων καλῶν τὰ ὅποια φέρουσι πάντοτε ἐν ἑαυτοῖς τὸ γούρι τῆς ἐπιτυχίας.

Η ΧΘΕΣ

Εἶδατε ποτε μαθήτριαν, προετοιμαζομένην διὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς; Ὀλίγαι μόνον ἡμέραι τῇ ὑπολείπονται νόκτα καὶ ἡμέραν σκύβει ἐπὶ τῶν βιβλίων καὶ τετραδίων τῆς, ἐπιμελῆς καὶ φιλοτιμος· κατέστη σκαῖα, ὠχρίασε, δὲν ὀμιλεῖ. δὲν κοιμᾶται διὰ νὰ μελετήσῃ, καὶ κοιμᾶται διὰ νὰ ζνειρευθῇ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τὴν φαντάζεται, καὶ τὰ γόνατά της λύνονται· φαντάζεται τραυλίσματα, ἀποτυχίαν, λειποθυμίαν, κόλασιν· καθικετεύει, ἀξιοὶ παρὰ τῶν γονέων της νὰ μὴ παρευρεθῶσι κατ' ἐλπίαν τὴν ἡμέραν... εἰς τὸ αἶσχος τῆς. Καὶ ὁμως ἀνατέλλει ἐκεῖνη μὲ τὸν ἴδιον καὶ αἱ ἄλλαι ἡμέραι ἥλιον, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῆς, καὶ παρσιτάζεται πρὸ τῶν δημίων της, καὶ ἐξετάζεται, καὶ ὁ τοῦ θαύματος! στέκεται ὀρθὴ εἰς τὰ πόδια της, καὶ ἀπαντᾷ τολμηρότατα εἰς τὰ ἐρωτήσεις, καὶ δὲν τρέμει ἡ φωνή της, καὶ περιδιδέπουσιν θρασέα τὰ βλέμματά της, καὶ μειδιᾷ πρὸς τοὺς γονεῖς της, καὶ ἀτακτεῖ μὲ τὰς συμμαθητρίας της, ἐπιτυχάνει, ἐπαινεῖται, τελειώνουν τὰ βράσάν της· ἐξέρχεται πτερωτῇ, ὅλη γέλοια, θύρυδος καὶ τρέλλα.

Ἄλλο. Ἐκεῖνος ὁ θεότρελλος ἐραστὴς σπαρταρᾷ, μονοῦ ἐπιληπτικός, ὑπὸ τὴν προσδοκίαν μιᾶς συνεντεύξεως· μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἴδῃ τὴν ἐκεῖνην του· ὦ! μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ μετρᾷ τὴν ὥραν. Ἐντὸς τοῦ τεταραγμένου ἐγκεφάλου του ὁποῖος κόσμος ἀνακινῆται λογισμῶν καὶ παραλογισμῶν! Πόσα ἔχει νὰ τῆς εἴπῃ! Θὰ εἶνε εὐγλωττος ἔννοιά της ὡς ὁ Περικλῆς, βροντερός ὡς ὁ κεραυνός, ἀτελεύτητος ὡς ὁ Δελφικὸς ἱερεὺς! καὶ ἐτι πλέον, ἂν τὴν συλλάβῃ ψευδομένην, ἂν... ἂν... ὦ! εἶνε ἔτοιμος νὰ γίνῃ καὶ Ὁθέλλος. Καὶ νά! ἡ ὥρα παρήλθεν, ἐφθασεν ἡ τρομερὰ στιγμή, καθ' ἣν παρίσταται ἡ παροιμιώδης συνέντευξις μεταξὺ Χίου ἐραστοῦ καὶ ἐρωμένης, ἡ ἐπὶ μῆνας καθ' ἐσπέραν ἐπαναλαμβανομένη, ὁ Χιώτης ρίχνει μίαν κουμπουρίαν ὑπὸ τὸ παρὰ τοῦ τοῦ: τὸ παράθυρον ἀνοίγεται:—Ἐσὺ εἶσαι Τζανῆ;—Ἐγὼ εἶμαι Λενιώ.—Καλὴ νύκτα, Τζανῆ!—Καὶ ὁ Χιώ-